

Written by

Sunday, 07 September 2008 17:24 -

ஐக்கிய நாடுகளின் மனித உரிமைகள் குழு : 2008-09-07  
1991-ல் அடையாளம் காட்டிய விமர்சனக் கட்டுரை.

சுபமங்கலா எனும் புத்திரிக்கையின் ஏப்ரல் 1991 இதழில் ஜெயமோகன் என்பவர் எழுதிய ஒரு சிறுகதை வெளியாகியிருக்கிறது. அதன் சுருக்கம் வருமாறு:

பல்கலைக் கழக விஞ்ஞான கருத்தரங்கில் நுழைய முன்வைந்த ஒரு வயதான நம்புதிரியை நெட்டித் தள்ளுகிறான் வாயிற்காவலன். தடமாறிக் கீழே விழுந்தபோதிலும் ஏதும் நடவாதது போல எழுந்து நடந்த அந்த நம்புதிரியின் கம்பீரத்தில் மனதைப் பறிகொடுத்து அவரிடம் பச்சைக் கொடுக்கிறார் ஜெயமோகன். விஞ்ஞானிகள் எனப்படுவோர் தன்னையும் தன்தத்துவத்தையும் உதாசீனம் செய்வதாகவும், அதற்குக் காரணம் அவர்களுக்கெல்லாம் மௌன இல்லை என்றும், பரிசுத்தமான ஆரிய மௌனத்தை மனிதகுலம் இழந்து வருவதுதான் இதற்கெல்லாம் அடிப்படை என்றும் கருதுகிறார் நம்புதிரி. இந்த உண்மையை உணர்ந்து இனக்கலப்பை எதிர்த்த இடலரைக் கொன்று விட்டார்களே என்று வருத்தப்படுகிறார். பிறகு தனது தத்துவத்தை விளக்குகிறார்.

"பிரபஞ்ச சிவங்கள் அனைத்தும் கருவிப்பட்ட கால இடவெளியில் மீண்டும் மீண்டும் நிகழ்கின்றன. அந்தக் கால இடவெளியானது மாறாதது... இதன் நமது முன்னோர்கள் 'ஏகம்' என்றும் 'பிரணவம்' என்றும் அழைத்தனர். காலப் பரவலெளியில் நமது பிரகஞ்சை மட்டும் சூழ்ந்து சூழ்ந்து வருகிறது. பழைய ஞாபகங்கள் நம் அபிமானத்தில் தங்கியுள்ளன. தியானத்தால் அதன் மீட்க முடியும். நீட்சிக்கு நிகழ்ந்ததும் அதுதான்."

இந்தச் சூழற்சித் தத்துவம் தவறு என்று ஜன்ஸ்டீன்னை ஆதாரம் காட்டி நம்புதிரியிடம் வாதாடுகிறார் ஜெயமோகன். "பிரம்ம சங்கியாவை (சூழற்சித் தத்துவத்தை) தவறு என்று சொல்ல நீ யாரடா? உன் ஜன்ஸ்டீன் என்பவருக்குச் சமம். பார்க்கிறேன் அதையும்" என்று சவால் விட்டுவிட்டுப் போகிறார் நம்புதிரி. ஓரே மாதத்தில் ஜன்ஸ்டீனையைப் படித்து முடித்துவிட்டு மீண்டும் வருகிறார். ஜன்ஸ்டீனின் தத்துவமும் சூழற்சித் தத்துவமும் ஒன்றுதான் என்றும் ஜன்ஸ்டீனும் ஆரிய இனத்தரசர் சரேந்தவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்றும் விளக்குகிறார்.

Written by

Sunday, 07 September 2008 17:24 -

எரிச்சலடைந்த ஜெயமோகன் அணுகக் கொள்கையை விளக்கி மீண்டும் நம்பித் திரியை மறுக்கிறார். ஒரே மாதத்தில் அதையும் முடித்துவிட்டு வந்து அதுவும் சூழற்சித் தத்துவத்தில் அடங்குவதாக மகிழ்ச்சியுடன் விளக்குகிறார் நம்பித் திரி. ஆத்திரம் கொண்ட ஜெயமோகன் அவரை நெட்டித் தள்ளித் திட்டி அனுப்புகிறார்.

இதன்பிறகுதான் துவங்குகிறது ஜெயமோகனின் உள்மனப் போராட்டம். "என் தந்தைக்கு நிகரான வயோதிகரபைப் புரட்டித் தள்ளியிருக்கிறேன். ஒரு வகையில் கபட சூழற்சியை அடங்கிவிட்டேன். மாபெரும் அறிவாளி... நான் ஏன் அவரிடம் இரக்கமே காட்டவில்லை? ஒரு சிறு திசை திரும்பல் மட்டும் என்னுடைய லட்சியங்கள் கோட்பாடுகள் அனைத்தும் பதைத்தியக்காரத்தனமாக ஆகிவிட்டன. என்ற அச்சம்தான் காரணமோ?" என்று அலபைய்கிறார். பிறகு நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் மருந்தும் மலமும் நாறும் ஆஸ்பத்திரியில் கிழிந்த பாயில் கிடக்கும் நம்பித் திரியைக் கண்டு இரங்குகிறார். அவரது தத்துவம் சரியானதென்று நிரூபிக்கப்பட்டு விட்டதாகவும் தான் அவரது சீடனாகிவிட்டதாகவும் பொய்ச்சொல்லி அவரைத் திறை மூன்கிறார். ஆனால் எதையும் காதில் வாங்கும் நிலையில் இல்லாத நம்பித் திரி தன் வாழ்வே வீணாகிவிட்டதாகப் பிரலாபிக்கிறார்.

பழமைக்கெதிரான போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் சக்திகளையெல்லாம் தாரமீக ரீதியாக வலுவிழக்கச் செய்து கோழைகளாக்குகிறது இந்தச் சிறுகதை. வறையெடுத்த பத்திரிகையிலும் இச்சிறுகதை வெளியாகியிருந்தால் கதை வேறு. கோமல் சாமிநாதன் குறிவைக்கும் "அறிவு ஜீவி" வாசகர்களைக் கொஞ்சநஞ்சம் மிச்சமிருக்கும் நம்பிக்கையையும் கைவிட்டு "சூழற்சித் தத்துவத்தில் சிக்கவகைக்கும் பொறிதான் இக்கதை.

நீட்சியோம், சங்கரனும் ஒருபுறமும் ஐன்ஸ்டீனும், மார்க்ஸிசமும் ஒருபுறமும் நின்ற தத்துவ விவாதம் நடத்தியிருந்தால், அல்லது ஜெயமோகனும் நம்பித் திரியும் தத்துவ விவாதம் மட்டும் நடத்தியிருந்தால், "தத்துவத்தின் மதியீனம்" என்று நம்பித் திரியின் கோட்பாட்டை வாசகர்கள் புறந்தள்ளி விட முடியும்.

ஆனால், அந்தத் தத்துவத்தைத் தாங்கி வருபவர் ஒரு வயதான நம்பித் திரியாக இருக்கும் போது, இடைவிடாது முயன்ற நம்பித் திரியின் வீழ்ச்சிக்காக ஜெயமோகனுடன்

Written by

Sunday, 07 September 2008 17:24 -

சரேந்து வாசகரும் அனுதாபப்படுவதைத் தவிர வறோவழி?

ஆனால், ஜெயமோகன் அவர்களே... தத்துவம் என்பது சமீபத்திரங்களாகவாம்? கோட்பாடுகளாகவாம் நின்று வானவெளியில் மோதிக் கொண்டதாக ஏதாவது வரலாறு இருக்கிறதா? எதிரியின் தத்துவம் தபக்கி வளர்த்ததாயாக, ஆளாக்கிய தந்தையாக, ஓரே தட்பில் அமர்ந்துண்ட நண்பனாக, அறிவொளி தந்த ஆசிரியராக அல்லது நெஞ்சில் நிறைந்த காதலியாகத் தானே வந்திருக்கின்றது? வந்து கொண்டிருக்கின்றது? பல சந்தர்ப்பங்களில் கிழிந்த பாயில் கிடக்கும் நம்புதிரியை விட அவை நிலையில் கிடந்தும் இவர்கள் தம் போராட்டத்தை நிறுத்துவதில்லையே. சொல்லப்போனால், நம்புதிரி அளவாக்கு அறிவாற்றலும் இல்லாத இவர்களின் வாழ்க்கை அவலத்தின் வலிமை இன்னமும் கட்டாதலாயிற்றே!

என்ன செய்வது? ஹிட்லரின் அவலத்திற்காகக் கண்ணீர் சிந்துவோமா? நம்புதிரி ஹிட்லர் இல்லாது எனப்படுதானே ஜெயமோகனின் வலிமை? தனக்குத்தானே தீவதைத்துக் கொள்ளும் "இது நம்ம ஆள்" பாரப்பனத் தந்தைக்காகவாம், மண்டல் எதிர்ப்பு ராஜீவ் கோஸ்வாமிக் காகவாம் கண்ணீர் சிந்தச் சொல்கிறார் ஜெயமோகன். பிழைத்து எழுந்த ராஜீவ் கோஸ்வாமியின் படைப்பை ஜெயமோகன் படித்துப் பார்க்கட்டும். ஓரவளே நம்புதிரி பிழைத்து எழுந்தாலும் நடக்கக் கூடியது அதுதானே!

தாக்குதலில் குரூரம், பின்வாங்குதலில் நயவஞ்சகம், தோல்வியில் அவலம் இவையானே நிரந்தரமாக ஆளும் வர்க்கங்கள் கையாளும் உத்திகள்!

தத்துவம் என்ற மட்டத்தில் மட்டும் செயல்பட்டு வாழ்வில் வர்க்கம் கடந்த மனிதாபிமானியாக யாராவது இருந்ததாகத் தகவல் உண்டா ஆதிசங்கரன் உட்பட? தனது தத்துவத்திற்கே நேர்மையற்று, "பிரபஞ்சமே மாயை, ஆனால், எனது சோறும் துணியும் மட்டும் வியவகாரிக சத்யம்" (வியவகாரிக சத்யம்: நடமைமுறை உண்மை) என்று தொந்தியதைத் தடவிய கட்டத்தின் வாரிசு தானே ஜெயமோகனின் நம்புதிரியும்?

பல்கலைக்கழக வாயிற் காவலனோ, ஜெயமோகனோ தள்ளியவாடனே சரிந்துவிடவில்லை நம்புதிரி. தோற்றுத் தோற்று, வயது முதிர்ந்து, உடல் தளர்ந்த பின்னர்தான் படுக்கையில் விழுந்தார். ஆனால், ஜெயமோகனோ படுக்கையில் விழுந்த நம்புதிரியைப்

Written by

Sunday, 07 September 2008 17:24 -

---

பார்த்த மாத் திரத்திலேயே விழுந்து விட்டார்; வாசகர்களையும் காலடை இடறிவிடுகிறார்.

ஆனால், நம்பித் திரியும் அவரது சூழற் சித் தத்துவமும் படுக்கையில்  
விழுந்துவிடவில்லை; எல்லா தொகுதிகளிலும் போட்டியிடுகிறது.

.

க. முருகசேன்,

மே 1991